

Dues filles amb síndrome de down

Leire es va casar amb Rober i junts van planejar formar “una llar lluminosa i alegre”, expressió que van aprendre de sant Josepmaria. Tenen quatre fills, dos nens i dues nenes. Les nenes tenen síndrome de Down. Amb elles, la seva llar és més lluminosa i alegre.

24/02/2009

Em dic Leire Zalba, vaig néixer a Durango el 26 d'octubre de 1975, i sóc la més petita de sis germanes. Els

pares ens van ajudar sempre a créixer com a cristians, insistint-nos en la importància d'estimar-nos a la família i d'estimar els altres. Penso que això ha estat fonamental perquè ara, quan tots hem madurat, estiguem molt units, "com una pinya".

La meva infància va ser molt normal. En acabar el col·legi me'n vaig anar a Bilbao, a estudiar Formació Professional al Centre Arangoya, que duen persones de l'Opus Dei. Quins cinc anys! Aquí va ser on Déu tenia disposat canviar el meu camí, ja que jo era molt "viu la vida que són dos dies" i, realment així cal viure-la, però bé.

A Arangoya, vaig entendre què era l'Opus Dei i vaig demanar l'admissió com a supernumerària. Què va ser el que em va ajudar? La direcció espiritual, l'oració i, un altre factor al qual jo li dono molta importància: el

bon humor de la gent que m'envoltava.

En aquest mateix any vaig començar a sortir amb Rober, qui avui és el meu marit. Com es pot veure, va ser un any especial. En acabar a Arangoya tenia molt clar que volia estudiar Infermeria, però no aconseguia la nota mitjana suficient i vaig estudiar Educació Especial a Sant Sebastià. He de reconèixer que no vaig començar amb gaire bon peu, de nou assignatures, en vaig aprovar una i em vaig desesperar; encara sort que els pares en aquest moment em van animar i em van dir: “acaba el curs i després decidiràs”. La veritat és que vaig acabar els tres anys de carrera amb un record molt agradable.

A l'últim any de carrera, Rober i jo, vam decidir casar-nos. Vaig acabar al juny i ens vam casar el 2 d'octubre de 1999. Va ser un dia preciós i la veritat

és que vam posar molta il·lusió en preparar-nos. Dic preparar-nos, perquè els dos havíem lluitat per viure un festeig cristià, ho dic perquè quan tens al costat la persona que estimes, de vegades, pots fer bogeries. Nosaltres intentàvem resar plegats i això ens ajudava perquè quan lluites i respectes a la persona, l'estimes encara més. El nostre pla era formar una "llar lluminosa i alegre", i ens hi vam posar, som-hi!

Al cap d'un any, va néixer l'Ander; després vam tenir en Asier; i més tard, van néixer la Nerea i en Uribarri. No ens podem queixar, Déu ens hi ha beneït amb aquestes quatre joies, cadascuna més grossa, i dic això perquè les dues petites tenen síndrome de *down*. Allò que al principi va ser una desgràcia es va convertir en un regal de Déu, perquè quan acceptes la seva voluntat tot es converteix en això, en un regal. Ens recolzem molt en la família i en els

nostres amics, que ens van animar molt i ens continuen ajudant. Sant Josepmaria Escrivà deia que Déu envia aquestes criatures a les famílies a qui estima molt. Per això Rober i jo ens sentim molt afortunats de comptar amb aquests fills que ens ajuden a estar encara més units. A més a més, aquesta situació ens ha servit per no estar tancats i obrir-nos a altres famílies que estan en una situació similar.

A Durango, molta gent ens admira, molts d'altres pensen que estem bojos i els fem llàstima per tenir tants nens i, a sobre, amb síndrome de *down*. Però a nosaltres no ens importa gens tot això, perquè sabem que el fonament del nostre matrimoni és agradar Déu i per això lluitem tots els dies. Pressentim que aquestes dues nenes seran alguna cosa gran en aquesta vida. Són molts els cors que estan transformant, en la

nostra família i en la gent de Durango.

La veritat és que com més planifiques la teva vida, el Senyor et dóna sorpreses com aquestes i et canvia tot d'un cop de ploma, sense avisar. També pensem, des del fons del cor que, si en alguna família havien de néixer aquestes nenes per ser acollides i estimades incondicionalment, era en la nostra. Això és la primera cosa que ens vam dir quan ens van donar les notícies i ens vam abraçar immediatament després del part! Sabem que darrere tot això hi ha la mà de Déu i que, il·luminats amb la seva gràcia, sabrem afrontar tots els reptes futurs.

dev.opusdei.org/ca/article/dues-filles-amb-sindrome-de-down/ (07/08/2025)